

Risiko. Vi have troet, at det var en Forbedring, og ment derigennem at kunne støtte Arbejdernes Udsigt til virkelig at faa Forsikringssummen udbetalt ved eventuelle Ulykkestilfælde. — Ændringsforslaget Nr. 19 til § 9 have vi stillet, fordi vi have tænkt os Muligheden af, at der inden for de forskellige Fag vilde blive oprettet gensidige Forsikringsforeninger, og naar vi netop have brugt Ordet „Faggrupper“, vil der ikke, som den højtærede Minister mente, blive modstridende Interesser. Hvad der i den Henseende bliver gavnligt for Arbejdsgiverne, vil ogsaa være godt for Arbejderne og omvendt, og vi tro, det vilde føre til bedre ordnede Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere og til en billigere Ulykkesforsikring end den, som der ganske vist fra mange Sider vil fremkomme Tilbud om. Vi have ikke, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) udtalte, derved tænkt at lokke Arbejderne til foreløbig at begynde med lidt, og saa skulde de senere selv overtage Assurancen, men vi have indset, at selv om Arbejderne faa det Beløb, som er antydnet i Lovforslaget, vil det i mange Tilfælde være for lidt, og hvis det bliver vedtaget, som min ærede Kollega (Fussing) stiller Forslag om, hvorved det bliver et mindre Beløb — hvilket jo er gjort udelukkende af Hensyn til de Erhverv, som man kommer til bagefter — kunde vi synes, der var endnu mere Trang til at aabne Arbejderne en lettere Adgang til selv at forhøje deres Forsikring, og dette have vi troet kunde ske paa den Maade.

Under Nr. 23 have vi stillet det omstridte Forslag, som er en Konsekvens af vore øvrige Ændringsforslag, at hvis Beløbene ere uerholdelige hos Arbejdsgiveren, udredes de af Statskassen. Den højtærede Minister erklærede, at han ikke kunde gaa ind derpaa, og han angav sine Grunde derfor. Da Loven er saa løs og svævende, som den er, da den ikke indeholder nogen Forsikringstvang, og der intet er sikret Arbejderne, kan jeg godt forstaa, at den højtærede Minister ikke mener, at det for Statskassen kan gaa an at gribe ind her. Men skal Loven have nogen reel Betydning for Arbejderne, er det i Virkeligheden nødvendigt, at der bliver indsat en Bestemmelse, som kan sikre Arbejderne, at de erholde den Erstatning, som de efter denne Lov have Krav paa. Her er jo ellers aldeles ikke nogen Garanti eller nogen Kontrol, og jeg indser ikke, hvorledes Loven vil kunne gøre den Gavn, den skulde og burde, naar der ikke under saa-

danne Forhold er Udsigt til, at Staten kan træde hjælpende til.

At den højtærede Minister ikke vil kunne gaa ind paa, at Arbejdsgiverens Organisationer faa Lov til at indstille til Ministeren dertil egnede Mænd, beklager jeg meget. Fordi der muligvis inden for deres Rammer bliver oprettet Ulykkesforsikringer, kunde de dog godt udpege Mænd, selv om det ikke blev de samme Mænd, der staa i Spidsen for Ulykkesforsikringen. I det hele taget har denne Lov kun Pligter for Arbejdsgiverne, ikke Spor af Rettigheder; den giver dem ikke en Gang Lov til at være medbestemmende med Hensyn til at afgøre Erstatningsbeløbene eller at indstille til Arbejdsraadet. I den Henseende er der dog for Arbejdernes Vedkommende gjort Forskel, og jeg beklager meget, at den højtærede Minister heller ikke paa dette Punkt har kunnet være i Stand til at imødekomme Arbejdsgiverne.

Goos: Maa jeg blot gøre en Bemærkning med Hensyn til dette Udtryk „regelmæssig“ Anvendelse af Sprængstoffer. Det er jo ganske nødvendigt, at dette Ord „regelmæssig“ bliver staaende, ellers kom man til at medtage en Masse Ting i det daglige Liv. Der staaar i Forvejen „Virksomheder“, der staaar ikke nogen Begrænsning til, at det skal være industrielle Virksomheder, denne Begrænsning kommer først ved den senere Tilføjelse: „Virksomheder, som fremstille eksploderende Stoffer“, der er det givet; ved „Virksomheder, som anvende Sprængstoffer“, der er det ikke givet, medmindre man tilføjer, at det er industriel Virksomhed, der er Tale om. Man vilde jo gribe forfærdeligt ind i det daglige Liv, hvis man skulde have Virksomheder med, som af og til en enkelt Dag eller Nytaarsaften anvendte Krudt.

Stilling: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Stilling: Maa jeg dertil bemærke, at hvis f. Eks. Stensprængning kun finder Sted ganske enkelte Gange, saa skulde det altsaa ikke komme ind under Loven!

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.